

[Kai Moltke.]

at komme for tidligt. Jeg har tidligere fra denne talerstol haft lejlighed til at rejse nøjagtig det samme spørgsmål, stille nøjagtig det samme krav, og jeg må derfor sige, at det dog tyder på en vis udvikling i menneskehedens hjerner, når også andre i den nuværende akutte situation, hvor Tyskland konstituerer sig som finansiel stormagt i den vestlige verden, kommer i tanker om, at tilbagebetaling kunne være på tide. Det er godt, at man rejser sådanne spørgsmål, for en afvikling af Tysklands normale forpligtelser fra krigstiden var jo en af de ting, som kunne være med til at normalisere hele det vestlige Europas pengevæsen og stabilisere pengesystemet.

Jeg har såmænd allerede haft det i tanker, for nu så jeg tilfældigvis de forskellige ændringsforslag til forslaget til folketingsbeslutning om vigtige dele af landets udenrigspolitik, og jeg har netop i skriftlig form anmodet regeringen om at bestræbe sig for inden for vestblokken at tilstræbe, at Tyskland for at være med til at stabilisere finans- og økonomiske forhold i Vesteuropa begynder at afdrage den gæld til den del af Tysklands krigsmodstandere, som ligger inden for den vestlige verden, som man i sin tid udsatte på ubestemt tid, til en fredstraktat var indgået. Jeg savner ganske vist sådanne tanker i det ændringsforslag, der foreligger fra SF til det pågældende forslag, men jeg glæder mig da over, at hr. Aksel Larsen nu er enig i, at det er et aktuelt spørgsmål, der bør rejses, og jeg takker virkelig hr. Sigsgaard, fordi han siger, at vi her står over for et aktuelt spørgsmål, som vi i næste uge under den udenrigspolitiske debat kan få de forskellige partier her i tinget til at tage en klar og tydelig stilling til, for det er selvfølgelig urimeligt, at den part, som skylder milliarder væk for ødelæggelser, kreditoptagning osv., i øjeblikket bruger tomme skruerne mod hele den øvrige del af Europa igennem sin finans- og pengepolitik, sin spekulation på den ene og på den anden måde. Så meget om det. Jeg tror, at man skal bringe sammenhæng imellem den økonomiske politik og den almindelige udenrigspolitiske kurs.

Dernæst kan jeg ikke lade være med at se lidt på de perspektiver, vi havde, før vi gik ind i det nye år. Da havde vi nemlig

også en debat om sådanne sager som obligationskurser, og om, hvorvidt den lave rente, som regeringen dengang noterede som sin hovedgevinst, kunne holde.

Ved denne lejlighed erklærede finansministeren:

„Det var således, at på visse steder i hr. Lysholt Hansens tale hørte man det bekymrede hjertes banken. Man kunne ligefrem høre, hvor han var bekymret for, om nu den lavere rente kunne holde. Det var jo ikke sådan, at han i og for sig så hen til, at den ikke kunne holde. Jeg forstod hans indlæg således, at nu skulle alle kræfter sættes ind på, at den kunne holde. Jeg kan sige til ham, at økonomiministeren vil give en redegørelse her til formiddag om Nationalbankens obligationspolitik, og jeg håber, at den kan give ham lidt ro i sindet op til julen.“

Det var uden tvivl toner, som måtte stemme til en vis optimisme, når finansministeren på den måde siger, at det var ganske uden grund, man var ængstelig for rentens fremtid, for at den igen skulle kunne bringes til at stige. Og hvad erklærede økonomiministeren ved samme lejlighed, hvor det drejede sig om obligationsopkøbene osv., hvad var perspektivet? Økonomiministeren erklærede i samme debat:

„Det måtte betyde, at når man gik i gang med at afvikle rationeringen, måtte der i en periode fremkomme et ekstraordinært stort udbud af obligationer, og det er denne proces, vi er inde i i disse måneder. Det måtte være klart, at selv om Nationalbanken havde aftalt med kreditinstitutterne, at køen skulle afvikles gradvis, ville der være en periode på vel op til et halvt års tid, begyndende med august-september, hvor vi fik et ekstraordinært stort udbud af obligationer, og det var på forhånd klart for os, at Nationalbanken måtte støtte markedet for at komme igennem denne afvikling.“

Se, hvad var det for et perspektiv, hr. økonomiministeren her ved denne lejlighed gav? Det var, at man fra august-september og i et halvt år måtte have bekymringer med hensyn til realkredit og obligationerne. Når det halve år var overstået, så var den kø, som man påstod var en følge af kreditrationeringen, bragt ud af verden, så sejlede vi ind i stille og normale forhold.